IV.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய சொற் பொழிவைத் தமிழில் சுருக்கமாக ஆற்றலாம் என்று தமிழில் பேச விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் இங்கு வந்து சொற்பொழிவாற்றியது எதற்காக, எந்த புருஷார்த்தத்திற்காக, என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. அவர் இங்கே வந்து என்ன சொன்னார் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று நான்கு புருஷார்த்தங்கள் உண்டு. அவைகளில் எந்தப் புருஷார்த்தத்திற்கு அவர் இங்கு வந்து சொற்பொழிவாற்றினார் என்பது விளங்கவில்லை. ஏதோ சம்பிரதாயத்திற்காக அவர் இங்கு வந்து சொற்பொழிவாற்றியிருக்கிறார். ஆங்கில நாட்டில் பார்லிமெண்ட் கூடும்போது அங்குள்ள அரசர் வந்து இப்படி சொற்பொழிவாற்றுவது என்ற ஒரு பழக்கம் இருக்கிறது. அதையே நாம் பின்பற்ற வேண்டுமா? ஆனால் இங்கு கவர்னர் அவர்கள் ஒரு முடிசூடா மன்னராக இருக்கிறார்கள். அவர் வந்து இங்கு ஏன் சொற்பொழிவாற்ற வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். அதன்மேல் நாம் ஏன் வணக்கம் தெரிவிக்கும் முறையில் விவாதம் நடத்த வேண்டும் என்பதும் எனக்கு விளங்கவில்லை. நம்முடைய கவர்னர் அங்குள்ள அரசரைப்போல் அல்ல. இவரை ஒரு முடிசூடா மன்னர் என்று சொல்லலாம். ஆங்கிலேயர்கள் இங்கு இருக்கக் கூடாது என்று " நாம் அவர்களை இந்த தேசத்தை விட்டு விரட்டிய பிறகு, அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை மட்டும் நாம் ஏன் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். ஆங்கிலேயர்களுக்குள்ள சம்பிரதாயங்களை மட்டும் நாம் ஏன் பின்பற்ற வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அதைப்பற்றி நான் அதிகமாகச் சொல்லப்போவதில்லை. ஒரே ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு நான் என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

நமது கவர்னர் அவர்களுடைய சொற்பொழிவின் முதல் பக்கத்தில் ஹிந்தியைப்பற்றி ஒரு விதமாகப் பேசியிருக்கிறார். அது " definite " ஆக இல்லை. " Beautifully vague " என்று சொல்லுவார்களே, அதற்கு எனக்குத் தமிழ் தெரியவில்லை, அதனால் அப்படியே சொல்லுகிறேன் . . .

DR. A. SREENIVASAN : வழ வழ, கொழ கொழ என்று சொல்லுவார்கள்.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : அதுமாதிரிச் சொல்வதற்கில்லை. நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போது அப்பொழுதிருந்த ஒரு வாத்தியார் வழ வழ என்று பேசுவார். அப்படி கவர்னர் அவர்களுடைய சொற்பொழிவு இல்லை. அந்தமாதிரி நான் சொல்லவில்லை. நம்முடைய நாட்டின் ஒற்றுமைக்கு ஹிந்தி வேண்டும் என்று அவர் சொல்லுகிறார். அது எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அவர் வட நாடாகிய அஸ்ஸாமிலிருந்து வந்திருப்பதால், அதாவது அவர் மலை நாட்டிலிருந்து வந்திருப்பதால், அவருக்குத் தமிழ் நாட்டினுடைய சரித்திரம் தெரியாது. தமிழ் நாட்டில் ஆதி காலம் முதற்கொண்டே அதிகப்படியான ஒற்றுமை இருந்து வந்திருக்கிறது என்பது அவருக்குத் தெரியாது. ஆங்கிலேயர்களை இந்த நாட்டை விட்டு வெளியே விரட்ட வேண்டும் என்று "க்விட் இந்தியா" போராட்டம் நடந்த போது நம்நாடு எவ்வளவு ஒற்றுமையாக இருந்திருக்கிறது என்பது அவருக்குத் தெரியாது.

அந்தக் காலத்தில் பெரிய பெரிய தேச பக்தர்கள் வட நாட்டிலிருந்து வந்தார்கள். சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி என்று ஒருவர் வந்தார். அவர் பெரிய வீரர், பேசுவதிலே. ஆங்கிலத்திலேதான் அவர் பேசினார். அவருக்கு ஹிந்தி தெரியுமோ தெரியாதோ, எனக்குத் தெரியாது. அவர் ஆங்கிலத்தில் தான் பேசினார். அவர் அப்படிப் பேசுவதைப் பார்த்து வியந்து அவரை "இந்தியன் பர்க்" என்று நாங்கள் சொல்வது உண்டு பள்ளிக்கூடத்தில் நாங்கள் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது. 2–40 p.m.

பிற்பாடு கோகலே வந்தார். அவரும் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசினூர். எல்லோருக்கும் கடைசியாக, லோகமான்ய திலகர் வந்தார். அவரும் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசினூர். பிற்பாடு பிபின் சந்திரபால் என்பவர் வந்தார். நானே அவரை வரவழைத்தேன். ஒரு கமிட்டி வைத்து, அதற்கு நானே காரியதரிசியாக இருந்து, அவரை வரவழைப்பதற்காகும் செலவுக்காகப் பணத்தைத் திரட்டி, அவர் பேச ஏற்பாடு செய்தோம். அவர் பல பெரிய பிரசங்கங்களைக் கடற்கடையில் நிகழ்த்தினூர். ஆனல், அவர் பேசுவதைக் கேட்பதற்கு அனேகம் பேர்கள் வரவில்லை. அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பயந்து அங்கு வந்து தலைவராக இருக்கக் கூட இஷ்டம் இல்லை. அப்பொழுது "ஹிந்து" பத்திரிகையின் எடிட்டர் ஆக இருந்த திரு. ஜி. சுப்ரமண்ய அய்யர் என்ற தீரன்—அவரைப் புலி அல்லது சிங்கம் என்று சொல்லவேண்டும்—அந்தக் கிழச் சிங்கத்தைக் கொண்டுவந்து அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிக்கச் சொன்னோம். இவ்வளவும் அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் தான் நடந்தது. அதனல் ஒற்றுமை ஒன்றும் குறைந்துபோய்விடவில்லை. அந்தக் காலத்தில் ஹிந்தி என்று ஒரு பாஷை இருந்ததோ இல்லையோ என்று அனேகருக்குத் தெரியாது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் சொல்ல வேண்டுமானல், ஹிந்தி என்று ஒரு பாஷை இருக்கிறதென்று அந்தக் காலத்தில் எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. ஆனல், சம்ஸ்கிருதம் இருக்கிறது என்று தெரியும்.

சமஸ்கிருதம் நம் நாட்டின் "அபிஷியல் லாங்வேஜ்" ஆக இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னுல், அதை நான் தலை குனிந்து ஒத்துக் கொள்ளுவேன். ஏனென்றல், சம்ஸ்கிருதத்தில் தான் நம்முடைய நாட்டினுடைய கலாசாரம் எல்லாம் இருக்கிறது. முன் காலத்தில் இருந்த பெரிய மகான்கள், அவர்களுடைய ஞான சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் சம்ஸ்கிருதத்தில் இருக்கின்றன. நான் அந்தக் காலத்தில் சம்ஸ்கிருதத்தைச் சரியாகப் படிக்கவில்லையே என்று இருக்கிறது. கொஞ்சம் படித்து விட்டுவிட்டேன், ராமாயணம் கொஞ்சம் ஒரு சாஸ்திரியோடு படித்தேன். அதோடு விட்டுவிட்டேன். நான் ஏன் படிக்கவில்லை என்று இப்போது வருத்தப்படுகிறேன். படித்திருந்தால் அப்பேர்ப்பட்ட பெரிய நூல்களையெல்லாம் படித்து சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன். அவ்வாறு செய்யவில்லையே என்று நான் ஒரு சமயத்தில் தவிப்பது உண்டு. எப்படி இருந்த போதிலும் கவர்னர் அவர்கள் சொல்கிற விஷயத்தை நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். தமிழ் நாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்கும் இடையே ஒற்றுமை வேண்டுமென்கிறூர்கள். வட நாட்டாரோடு நமக்கு ஒற்றுமை எப்போதுமே இருந்ததில்லையே. வட நாட்டாருக்கும் தமிழ் நாட்டாருக்கும் ஒற்றுமை அதிகமாக இல்லை. ஆரியர்கள் வட நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த போது கூட அவர்களுக்கும் நமக்கும் அவ்வளவாக ஒற்றுமை இல்லை. தமிழ் மொழியிலே ஆரியச் சொற்களை அவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. திசைச் சொல் என்று நன்னூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "பாஷை" என்பதைப் பாடை என்று தமிழ்ப் படுத்தி ஒரு தமிழ் வாத்தியார் மாணவனைப் பார்த்து, "நீ எந்தப் பாடையிலே போகிறுய்" என்று கேட்டார். அந்த மாணவன் ஒரு "இம்பெர்டினெண்ட" மாணவன் ஆன படியால், அவன் "நீங்கள் போகிற பாடையிலே தான் நானும் போவேன்" என்று பதில் சொன்னுன். தமிழ் மொழியை சங்க காலம் முதற் கொண்டு பெரிய பெரிய ஞானிகள் வளர்த்தார்கள். ஔவையார் பாட்டுக்களை இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு முன்னுல் படித்தேன், அப்பேர்ப்பட்ட கவிஸ்திரீ தமிழ் நாட்டில் இருந்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது, இங்கிலாந்து தேசத்தில் இருந்த மிஸஸ் ப்ரௌனிங்—எலிஸெபெத் பாரக் ப்ரௌனிங் அவர்களுடைய சம்சாரம்—அவர்களோடு ஒப்பிடத் தோன்றுகிறது.

இப்படிப்பட்ட கவிகள் இருந்த நாட்டிலே ஹிந்தியைக் கொண்டு வந்து நம் தலைமேலே சுமத்துவது மெத்த வருந்தத்தக்கது. ஆகவே, ஹிந்தி வேண்டாம். நான் வரும்போது எங்கள் தெருவிலே சுவற்றிலே எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தேன். அங்கு இருக்கிறவர்களிடையே ஒரு "ப்ளெபிசைட்" வைத்தால், ஹிந்திக்குச் சாதகமாக பத்து வோட்டுக்கள் கூட

வராது. அப்படியிருக்கும்போது, இந்தியைப்பற்றிச் சொல்வதிலே பிரயோஜனம் இல்லை.

கவர்னர் உரையிலே இன்னும் பல விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்வதற்கு இப்பொழுது நேரம் இல்லை. கவர்னர் உரையில் ஒன்றையும் "ப்ராமிஸ்" பண்ணவில்லை. இப்படிச் செய்யப் போகிறோம், அப்படிச் செய்யப் போகிறோம் என்று ப்ராமிஸ் பண்ணவில்லை. சீமையிலே நடந்த விஷயத்தைப்பற்றிக் கதை ஒன்று சொல்வதுண்டு. வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலுடைய தகப்பனரான லார்டு ரண்டால்ப் சர்ச்சில் என்பவர் பெரிய கெட்டிக்காரர். ஹௌஸ் ஆப் காமன்ஸிலே ஒரு குழுவினரை வைத்துக் கொண்டு அதற்கு அவர் தலைவராக இருந்தார். அங்கு இருக்கும் வயோதிகமான மந்திரிகளான லார்டு ஸாலிஸ்பரி, லார்டு பால்பர் போன்றவர்களை எதிர்ப்பார்கள். அன்று ஒரு நாள் King's Speech, அதாவது அரசனுடைய சொற்பொழிவைக் கேட்டுவிட்டு வெளியிலே வந்த அவர் ஒருவரைக் கேட்டார். கேட்டபோது நடந்த சம்பாஷணையைப் பாருங்கள்:—

"What do you think of the King's Speech ?"

"There was nothing in it."

"I am very glad to hear that."

"அரசனுடைய பேச்சு எப்படி இருந்தது ?" என்று ஒருவரைக் கேட்க, "அதில் ஒன்றும் இல்லை," என்ற பதிலை மற்றவர் சொல்ல, "அதைக் கேட்க சந்தோஷம்" என்று இவர் சொன்னார். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால், அரசனுடைய பிரசங்கத்திலே ஏதாவது சொல்லிவிட்டால், அதன் பிரகாரம் நடந்து தீர வேண்டுமே, தலை விதியாய்ப் போய்விடுமே, என்று நினைத்து, ஒன்றுமே சொல்லாமல் இருந்தால், சௌக்கியமாக நம் இஷ்டப்பிரகாரம் செய்யலாம். அந்த வகையில்தான் நம்முடைய கவர்னர் உரையிலேயும் இதுதான் செய்யப் போகிறோம் என்று உறுதிமொழி கொடுக்கவில்லை. ஆகையால், நம்முடைய மந்திரிகள்—இரண்டு மூன்று பேர் வந்திருக்கிறார்கள்—அவர்களுடைய மன்னிப்பைக் கேட்டுக்கொண்டு, அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரியாதையுடனே நான் சொல்லுகிறேன்—அவர்கள் ஒன்றும் இதனால் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அவர்கள் இஷ்டப் பிரகாரம் செய்யலாம். இஷ்டப் பிரகாரம் செய்யலாம் என்றால், அவர்கள் கெடுதியான விஷயங்கள் செய்ய மாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அவர்களும் நம்முடைய நாட்டு மக்களுடைய பிரதிநிதிகளாக வந்திருக்கும் மந்திரிகளாக இருக்கிறபடியாலே, நம் நாட்டின் மக்களுடைய மனதை நன்கு அறிந்திருக்கிறார்கள். என்ன செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகையால், அவர்கள் நல்லதைச் செய்வார்கள் என்று எனக்குத் தெரிகிறது. ஆகையால், நம்முடைய கவர்னர் என்ன "ஸ்பீச்" பண்ணினாலும் சரி, நம்முடைய கடமை இன்னது என்று அமைச்சர்களுக்குத் தெரியும், நமக்கும் தெரியும். நாமும் அதன் பிரகாரம் நடந்துகொள்ளுவோம். நம் நாட்டை எந்தவிதமான முன்னேற்றத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று அவர்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனால், ஒரு விஷயம். நமது நாட்டிலே இங்குமங்கும் சில பிரிவினைகள் உண்டாகியிருக்கின்றன. இந்தப் பொல்லாத நாட்டிலே பல ஆண்டுகளாக இந்த "காஸ்ட்" முறை இருந்து வருகிறது. ஆங்கிலத்திலே "காஸ்ட்" என்று சொன்னால், அதைத் தமிழில் "ஜாதி" என்று சொல்கிறார்கள். "காஸ்ட்"டுக்கும் ஜாதிக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இருந்தபோதிலும், "காஸ்ட்" என்றால் ஜாதி என்றே வைத்துக்கொள்ளுவோம். ராணிப்பேட்டையில் நாயுடுமார்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் சண்டை என்று பேப்பரிலே வாசித்தேன். அதுமாதிரி இராமனதபுரத்திலும் மறவர்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் பெரிய சண்டை ஆய்விட்டது. ஆகையால், இப்பேர்ப்பட்ட சண்டைகளெல்லாம் இனிமேல் இல்லாமல் நாமும் முன் காலத்தில் இருந்த வழக்கங்களையெல்லாம் நீக்கிவிடவேண்டும். அதற்காகத்தான் ஆங்கிலம் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு

[Sri V. Chakkarai Chetty] [11th February 1958

"காஸ்ட்" முறை எல்லாம் பிடிக்காது. சீமையிலே "காஸ்ட்" என்பது இல்லை. ஆனால், அதற்குப் பதிலாக "க்ளாஸ்" என்று இருக்கிறது. அதாவது பணக்காரர்கள், பணக்காரர்கள் அல்லாதவர்கள் என்று இருக்கிறது. பணக்காரனாக இருக்கிறவன் பணக்காரனாக இல்லாதவன் வீட்டில் சாப்பிட மாட்டான். நான் சீமையில் இருந்தபோது ஒரு ஆங்கிலேயன் என்னிடம் பேசும்போது

"I won't go and eat in his house even if he gives a ton-load of gold"

என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். என்ன அப்பா! அவன் கீழா? என்று நான் கேட்டதற்கு, அவன் பதில் சொல்லும்போது,

"He is a merchant and we are landlords belonging to the landed aristocracy. I won't eat with him even if he gives a cart-load of gold."

என்று பதில் சொன்னான். நிலம் படைத்தவர்கள் அங்கே அம்மாதிரி கௌரவம் கொண்டாடுகிறார்கள். அங்கே நிலம் படைத்தவர்கள் என்றும் வியாபாரிகள் என்றும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இங்கே செட்டியார்கள் என்று வியாபாரம் செய்கிறார்களே அவர்களைப் போன்று அங்கே வியாபாரம் செய்பவர்களுடன் நிலம் படைத்தவர்கள் பழக்க வழக்கங்கள் வைத்துக்கொள்வது இல்லை. அவர்களெல்லாம் கீழ் என்று நினைத்து அவர்களோடு சாப்பிடமாட்டார்கள். இது அங்குள்ள நிலைமை. ஆனால் நமக்குள் அம்மாதிரிச் சிக்கல் வேண்டாம். நாம் அம்மாதிரி வேற்றுமைகளையெல்லாம் ஒழித்து விட்டு நாமெல்லோரும் சகோதரர்களாக இருக்க வேண்டும்.

> "Behold! How pleasant it is for Brethren
> To live together."

என்று பைபிளிலே சொல்லியிருக்கிறது. நாம் எல்லோரும் சகோதரர்கள். நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டிருப்பது நாட்டுக்கு நல்லது, ஆத்மாவுக்கு நல்லது, கடவுளுக்கு நல்லது. கவர்னருக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு நம்முடைய வேலையை நாம் செய்து கொண்டு போகலாம். (சிரிப்பு)

2-50 p.m. DR. V. K. JOHN: Mr. Chairman, Sir, while speaking on the Governor's Address, I think, we ought to create a convention that we use a language which is respectable and moderate. I have been trying—I have spoken on the Governor's Addresses on previous occasions—to create this convention, although I have the unenviable reputation of being the most unsparing critic of the Government. I criticise measures and not men. The Hon. the Leader of the House in his inimitable way once said with reference to my criticism that I might put some salt in the criticism, but that the criticism itself should not be too saltish. In speaking on the Governor's Address, we have to take into consideration the position of the person who has delivered the Address although the Government are responsible for his Address. I am definitely of the opinion that it was a great mistake on the part of the members of a political party to have abstained from the joint sitting of the Legislature when the Governor delivered his Address. The Governor has to be respected; we are not respecting the individual, but we are respecting the office of Governorship. I do not think it was proper on the part of any Member or Members belonging to any party to have abstained from the joint sitting of the Legislature.

11th February 1958] [Dr. V. K. John]

Sir, you have allowed me to speak on the adjournment motion.

MR. CHAIRMAN : Not on the 'adjournment motion', but on the subject-matter of it.

* DR. V. K. JOHN : Speaking about the position of certain persons occupying various high offices, I should also say that it is wrong on the part of people to show black flags to them. It was wrong to try to show black flags to the Prime Minister when he was here or for that matter even to Ministers of our own State. We may not very much care for the individual concerned, but we must consider the office he occupies and everybody in the State should respect the person occupying a particular office. But, at the same time, I feel that it was wrong on the part of the Government to have prevented processions and meetings organised by a party. If they had been allowed, they might have spoken something or taken out a procession and everything would have been over. But the Government took upon themselves the responsibility of preventing the taking out of processions and the holding of meetings the liberty for which is allowed to every citizen under the Constitution. They also went to the extent of taking into custody some Members of Parliament and Members of the Legislature, including the Leader of one Party in the Assembly. I think it was definitely wrong. I am not saying that once the Government or the Commissioner of Police issues an order, it should be disobeyed. It is wrong on the part of anybody to try to disobey an order when it is once made. The order ought not to have been issued but once it is issued it has to be obeyed.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I may tell the hon. the Deputy Leader of the Opposition that no new order was issued with reference to these incidents. The order had already been issued and these Members chose to defy that order.

* DR. V. K. JOHN : I agree. But the order could have been withdrawn to allow processions and meetings and the Government should have enquired into the nature of the meeting, when certain persons wanted to have a meeting. If that had been done, these unforeseen incidents would not have occurred and the law and order would not have been broken. (Interruption.) Once the law is broken, there is the tendency to break it again and again.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to know from the hon. the Deputy Leader of the Opposition who is himself an eminent lawyer, whether it is his view and advice to the Government that wherever any established law is sought to be defied, we should withdraw such law so as to avoid defiance of that law.

* DR. V. K. JOHN : The Government, in my opinion, put themselves into that position by first promulgating that order prohibiting meetings and processions. That was wrong. The initial

[Dr. V. K. John] [11th February 1958

mistake was committed by the Government. But I do say that once the Government issue an order directly or through the Commissioner of Police or otherwise, that order ought to be obeyed, however big the man against whom that is made may be.

Sir, while on this subject, I should also say that there is now a political party or that there are two parties which take the position that Madras State should be cut off from the Centre and should be independent. Yesterday, the hon. the Deputy Chairman, while speaking on the agitation for a separate Tamil Nad, was very vehement and he called it treason. He wanted to punish persons guilty of treason. It is better for the Centre and for us also here in this State to take note of this growing movement to have the Madras State declared independent of the Union. It grows from day to day and we have to see why it does so. It is not as if the people are mad. There are certain reasons why people, certain sections of the people, want to cut off the Madras State from the Centre. One of the reasons, prime reasons, is the Centre's insistence on imposing Hindi language on Tamilians. There are other reasons also. There is the maladjustment in the financial relationship between the Centre and the Madras State. The Madras State has been reduced to impotency —we are beggars and borrowers at the door of the Central Government—the autonomy of the State is being destroyed step by step and day by day. The growing feeling in the minds of the people is that the autonomy of the State is being destroyed by the Centre and that there is too much of interference in every activity of the State by the Centre.

I personally think, Sir, that whatever be the provision in the Constitution, now that linguistic States have been formed, it is necessary to have equal representation in the Houses of Parliament and in the Central Cabinet for all States; I mean equal representation in both the Houses of Parliament and also in the Cabinet. Otherwise, what will really happen is that the States for away from the Centre—Assam and Madras are far away—will get the feeling that they are neglected. I would like the Government and the Congress Party to take note of the growing feeling in the State that this State is being neglected and that, therefore, it would be better to cut off from the Centre. To satisfy the people, we should amend the Constitution to provide for equal representation in both the Houses of Parliament and also in the Cabinet. We must also make provision that every year the Prime Ministership should go round from State to State. (The Hon. Sri C. Subramaniam : Just like the Mayor's post !) And the Centre's jurisdiction should be confined to foreign relations, defence and communications and they should not interfere in every detail of the work that is being done by the State. There is a feeling in the minds of many that this State is neglected. We must persuade the Centre to see that this feeling is allayed and to take note of the demand for independence of Tamil Nad and its severance from the Centre. It should not be treated as treason. That is not the correct way to approach the subject. We must find out the real reasons. I personally think

11th February 1958] [Dr. V. K. John]

that the main reason is that the people of Madras, at least a large section of them feel that the relationship between the Centre and the State, particularly in financial matters, is not quite good and that it is prejudicial to the interests of the State. The Government of Madras should convey to the Government at the Centre the growing feeling in this State for independence of Madras State.

Now, Sir, having said this, I must say that the Address of the Governor has got the virtue of being short and—I may add—sweet. If only a paragraph had been devoted to the production of milk and honey in this State, anybody reading this Address would have gathered the impression that Madras State was flowing with milk and honey and that we are all quite happy. The Address gives a rosy picture of the State. I must now refer to one or two matters mentioned in the Governor's Address. 3 p.m.

Firstly, I wish to refer to the language question. Personally, I think there is a narrowness in our approach to the question of language. We must take into consideration the recent developments in transport. I can be in any part of the world in two days' time. In ten years' time, we may perhaps be in any part of the world in two hours' time. The primary object of language is communication of one's ideas to another. As I said on a previous occasion on the floor of this House, the responsibility of the present generation is to create a world language. A world language can be created only by having a common script. I am very pleased to find that the Chinese have realised it and have introduced the Roman script as their script. When we think of developing our language, we must bear in mind that that development must be towards the goal of having a common language for the whole world. So, in India, we must first have a common script for all languages and we must create a common language for India. It is a mistake to have Hindi as such a language. There is no use of asking all others to learn that language. Let all our languages borrow heavily from each other and from other world languages. Let the Tamil language borrow heavily, let the Hindi language borrow heavily from other languages. Let there be a common script and then let a common language emerge. Do not call it 'Hindi'. Call it 'Bharath' or by some other word. When we develop such a common language, we must have the Roman script.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Will it have the same fate as Esperanto?

* DR. V. K. JOHN : We must develop it in such a way that it finally merges with other world languages. Therefore, borrow heavily particularly from the world language which is today English. The responsibility of the present generation, in my opinion, is to create a world language. It is with this objective in mind that we must consider the position and development of Tamil, Telugu, Malayalam or any other regional language or Hindi which the North wants us to learn. Let us have a common script first and then let us have a common language. Every language must heavily

[Dr. V. K. John] [11th February 1958

borrow from other languages. Then after a generation, we will be able to produce a world language. The other day the hon. Member, Mr. A. Subramanyam, was saying that in his place people talked various languages which could be followed by all. When they mix together, these languages will be understood. I would like to suggest to the Madras Government and to others as well that they must try to develop a common language for India which must merge with the world language. Then only there can be real development in the country so far as language is concerned.

SRI A. M. ALLAPICHAI : That is how Hindi has developed.

* DR. V. K. JOHN : I am glad to hear that from the hon. the Deputy Chairman. That is what I say. These languages must heavily borrow from the world language. Then only there can be development on right lines so that all of them could merge in the world language on a future date. It is the responsibility of the present generation to take steps to achieve this objective. Communications are at present fast developing. The position is not the same as the one which obtained some 50 or 100 years ago. We are living in a fast developing world. That is why I shy we must have a common language.

The other important need is that we must have a common currency. People are put to difficulties for want of a common currency.

The third need is a common Government. This narrow militant loyalty to nationalism is the one cause for world wars and friction. If I were in charge of the Government of India, I would submit my Army, my Navy and Air Force to a World organization and a World Government. (Sri T. Purushotham : And so you say that Tamil Nad will have to be separate?) Tamil Nad will be there. My idea is that there should be a common Government for the world.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the hon. the Deputy Leader of the Opposition pursue his argument and say that there should also be a common marriage? (Laughter).

* DR. V. K. JOHN : I will say that there must be inter-national marriages. After all, we must aim for ' one world ' and ' one family '. We have to pass through many stages to reach that goal. The first stage is conflict, the second stage is co-existence for which Mr. Nehru is pleading all the time, the third stage is co-operation and the fourth stage is cohesion. We must always have in mind the last stage in the development of humanity, that is, cohesion, ' one world, one family.' Sir, I have explained my ideas. Whether they are welcome, whether they are accepted or rejected is a different question altogether.

Then, Sir, the Governor has spoken about land reforms. I am personally of the opinion that the Congress Governments both at the Centre and in the States have taken steps which have

11th February 1958] [Dr. V. K. John]

destroyed private enterprise in industries. Everything has been taken up under the State sector which has been given the wrong name of 'public sector.' Now, the State sector has expanded and is expanding day by day at the expense of the private sector. They have virtually ruined the private sector, so to say. Having thus ruined the private sector in industry, they now propose to ruin the private sector in agriculture. In this way, the country will be entirely ruined. Now, they propose to fix a ceiling on holdings. If a person has 100 acres, they propose to allow him to retain 25 acres or so in his possession and then take away the remaining 75 acres and distribute the same to their first cousins, second cousins and friends without any regard to the question whether they can cultivate the land, whether they have got the resources to cultivate the land or not and whether they have the requisite experience, finances and willingness to cultivate the land. They have given lands to the ex-servicemen. Have they cultivated the land? No. Agriculture is an industry which could be manned only by certain people who have the experience and willingness to undertake the same and not by any and everybody. That must be borne in mind. What they should have done is to follow the example set in England by an enactment. Under that enactment, the Small Holdings Act of 1926 any person who wants to cultivate five or ten acres of land will have to apply to the Local Authority in a particular area. The Local Authority will examine the application and see whether he has the necessary experience, whether he could do the job well, and whether he has the financial resources and after going into the various details connected with all applications select the right type of men. The important point is that they pay the owner of the land the market price and not a price which is arbitrarily fixed when five or ten acres of land are purchased from a landholder. The five or ten acres of land is then handed over to the applicant. The market price is immediately paid to the landholder by the Local Authority. The Local Authority then collects the money from the persons concerned in course of time and in annuities which will cover the interest on the market price paid. I am surprised to find that here the idea seems to be that people should not acquire more land. Why should they not acquire land for cultivation?

The primary object of any agrarian reform is to get the largest output from the land. 3-10 p.m.

Sri T. P. SRINIVASAVARADAN : Where is the money for it?

Dr. A. SREENIVASAN : Those who have got the money will do it.

* Dr. V. K. JOHN : Yes, leave it to those who have got the money to do it. I think this policy is something—I should not use the word 'madness' or 'insanity' but something which is very near it. Why should you prevent people who are willing to cultivate the land from doing so? They have got the money and they are able to cultivate. Why do you prevent them? When you fix

[Dr. V. K. John] [11th February 1958

a ceiling, you must find, first of all, a man who can cultivate the land, who has got resources, experience, and ability and then only you must give him the land which is taken away by Government. Do not distribute the land to anybody you like. Every step that the Government take either at the Centre or in the States, is motivated by two objects. The first is to catch votes. They are in favour of labour, in favour of tenants, and in favour of the people who live in slums. They have given the adult suffrage. The first idea is that those in power should continue in power and should be re-elected. What is the second object? It is to have control so that they may exercise partronage. For that purpose they may take over as much land as they can for distribution. They want to nationalise everything as it gives them an opportunity for patronage. These are the two objects. But I would not say that the leaders who are in charge of the Government both at the Centre and in the States are not interested in public welfare. They are people who have suffered and sacrificed. But power always corrupts and absolute power corrupts absolutely. Therefore, when you get into the position of power, you want to remain there. And the only way in which you can achieve this is by distribution of patronage. It is this idea that moves you in your land reform policy referred to by the Governor in his Address. After all, this is not the Governor's policy. It is anachronism to call it the Governor's Address. It contains the policy and programme of the Government. Sir, I was referring to agrarian reform. The ceiling proposed by the Government will ruin the greatest industry in India, the agricultural industry, in which eighty per cent of our people are employed. You will be doing great injustice by fixation of this ceiling not only to those employed in agriculture but to the nation as a whole. Production will come down.

Sir, the Governor's Address has not referred to many matters which ought to be referred to. I have been pleading for a long time that there must be a division of functions between the Governor's Address and the Finance Minister's speech. The Finance Minister's speech must cover subjects which the Governor's Address may not. The Governor's Address in my opinion must state the principles, the policy and the programme of the Government and the results achieved by the Government in implementing such principles, policy and programme, from time to time. There are certainly matters which are not strictly financial, which may not relate to revenue or expenditure or taxation and which could find a place in the Governor's Address. I would ask the Government to follow the example of the President whose Address to the Parliament was published in the newspapers this morning. This Governor's Address does not cover the various points which it ought to have covered. I would suggest that the Address should cover at least hereafter 'employment' for example. What is the position of employment in the State, among the skilled and the unskilled rural and urban, the educated and the uneducated? Have you any idea of it? How many millions of people are unemployed? What do the Government propose to do to improve the position of

11th February 1958] [Dr. V. K. John]

unemployment? You must give an idea about these in the Address. Your ideal must be that every person in the State should be employed, if he or she can be employed, in some productive activity. It should deal with employment in urban and rural parts. The Governor's Address ought to give us an idea of the increase in the purchasing power of the people. It should tell us whether the prices of commodities are increasing or decreasing and what steps are being taken by the Government, if they are increasing, to bring them down. You have put a lot of money into the hands of the people. Money has only purchasing value. A lot of money is put into the pockets of the people and the prices go up or, in the words of the students of economics, the value of the rupee goes down. 3-20
Therefore, a man who is paid Rs. 100 as a clerk finds that the p.m.
value of Rs. 100 is now Rs. 75 and that he requires Rs. 25 more. There is agitation by labour and employees of Government and private employers for more and more pay. Thus you are caught in a vicious circle. You are putting more money, more purchasing power into the hands of the people. So, we are in a vicious circle. The Governor's Address must refer to the increase on these—the purchasing power of the public, in productive employment and the increase or decrease in the cost of living. It must also deal with housing, the difficulties of housing, provision of medical assistance and sanitation facilities, education, research and so on. The Governor's Address ought also to deal with social security measures such as provision for old age, for widows and orphans and for the unemployed.

Then, Sir, the Governor's Address should deal with law and order. In fact, last year, the Government took credit for the fact that law and order was maintained satisfactorily. There was a whole paragraph devoted to this subject in the last year's Address. But this year, there is no reference to it. There is no continuity at all maintained in the Governor's Addresses. What is rather unfavourable or unpalatable is that you don't discuss those matters at all in the succeeding Address. When you discussed in the last year's Address, why don't you discuss it this year and say that the law and order position is bad? You want to give the picture a rosy colour and say that the State of Madras is flowing with milk and honey. Therefore, you would not deal with problems which you cannot fairly deal with. I have often stated that the one department of the Government which functions most efficiently is the Propaganda Department. The Governor's Address itself is a piece of propaganda.

The Governor's Address may deal with two other matters also. One is our relationship with our neighbouring States. The Address should indicate what they have done for us and what we have done for them. Our problems are inter-related. What progress has been made in solving them?

SRI T. PURUSHOTHAM: There is mention about the Parambikulam waters.

[11th February 1958

* DR. V. K. JOHN : There are a large number of Tamils abroad in other parts of the world—in Ceylon, South Africa and other parts of the world. What is their position abroad?

SRI A. M. ALLAPICHAI : That is the function of the Central Government.

* DR. V. K. JOHN : The Central Government may deal with Indians abroad. The Governor's Address should deal with Tamilians abroad. It must tell us about their conditions of life, especially when they are citizens of this country and not citizens of foreign countries. It ought to contain a review of the position as a whole.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : An Administration Report?

* DR. V. K. JOHN : It may refer to matters which go into an Administration Report. But this Governor's Address does not contain matters which any Governor's Address ought to contain and, therefore, I support the amendment moved by my hon. Friend behind me.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I interrupt? There is another grave omission in the Governor's Address. There is no reference to birth control and family planning. (Laughter).

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I wish to refer to the Union official language policy which has been adumbrated in the Governor's Address and I want to support the stand taken in the official memorandum which the Government of Madras submitted. I say this because the official memorandum, before being finalised, was discussed by the representatives of all parties both in the Council and in the Assembly. Some of us were invited and some represented others also. All the political parties that were interested in this problem were invited by the Madras Government. This memorandum was submitted to them for their full discussion and the discussion took place for a day and postponed to another date. Again, certain changes and modifications were made in the memorandum and it was again submitted to all parties at that meeting. After a full discussion, the present memorandum was submitted which is placed on the table of our House. I, therefore, feel that there is no justification for the blame which was put by some respectable leaders like Rajaji and others that the memorandum of the Madras Government did not represent fully the views of the people.

DR. A. SREENIVASAN : But no 'Independent' was included.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : 'Independents' represent nobody.

DR. A. SREENIVASAN : They have got a right to exist.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : This concerns language.

11th February 1958]

DR. A. SREENIVASAN : They have got a language also.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : That language is shown here by your talking.

DR. A. SREENIVASAN : There are yes-men also.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I am not a yes-man. Possibly sometimes you are. I speak what I feel. I cannot be accused as a yes-man. I repudiate that suggestion, even though he is a good friend of mine. I have been in the Legislative Council for more than four years and I have always tried to express what I feel.

I hope, Sir, you will not take all this into the fifteen minutes you have fixed for me. (Laughter).

In the official memorandum it has been stated that English should be continued as official language for a "prolonged period." It is this that is being discussed here. The question of amending the Constitution was also discussed. But it was said that Article 343 (3) gave sufficient power for continuing the use of English in the administration of the Indian Union. It was said here that an amendment might not be necessary. Any amendment of the Constitution, by which the use of English should not be continued later, should have the support of all the States. This you will find stated in the last paragraph. I, therefore, feel that we have put forth our point of view so far as the non-Hindi-speaking areas are concerned. Then there was also the other question of imposing English upon the North. Because it is a fundamental fact that English has not made headway in the North. Therefore, they do not want it. Therefore, the Madras Government took the very reasonable view that this bilingualism in the Union administration should continue for a prolonged period and for all ordinary purposes. It must satisfy even the most protagonist element in our country about the necessity for the continuance of English. That the Government have done after ascertaining the opinion of our people. Therefore, I strongly support the stand taken in the official memorandum by the Madras Government. If I change my view, the Madras Government are not responsible because it was not put forward at that time that there should not be this bilingualism. Nobody took the stand at that time that Chapter XVII of the Constitution should be deleted.

The next question there was whether Hindi should become the official language by 1965. It has been stated that English should continue for a prolonged period and that if at any time English should not be continued beyond 1965, it should have the 3-30 p.m. consent of all non-Hindi-speaking areas. That is so far as the language policy of the Government is concerned. I think the Governor's Address is quite proper in referring to it in the manner in which it has done.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [11th February 1958

Then, the most important question now, according to the Governor's Address, is the land reform policy adopted by the Madras Government. The stand I have all along taken with regard to the land reform policy adopted by the Madras Government is that it is not correct. (An hon. Member : The Congress policy.) It is the Government policy and that is sufficient for us now. It is not as if they are willingly doing it. The Planning Commission is largely responsible for the view that the Madras Government have now taken. I criticise the Planning Commission. So far as our Madras State is concerned, so far as land tenures in our State are concerned, so far as the agricultural sector is concerned, the Planning Commission has not done justice. That is my view and I have always pleaded that our Government should go and tell the Planning Commission what the exact situation in this ryotwari State is. The people in the Planning Commission are all people who have been completely brought up in the rack-renting zamindari system of the Uttar Pradesh and other places. It is sometimes said that there is one representative of ours in the Planning Commission, namely, Sri V. T. Krishnamachari. But I am yet to know why he is keeping quiet. That is all I would say in respect of that and I won't say more. So far as this matter is concerned, I do not think he has fully represented the strong views of the ryotwari owners of land in this State.

Sir, the policy of fixing a ceiling on holdings is not a new thing. This is being discussed for the last six or seven years. The Tamil Nad Congress Committee constituted a special Committee which studied this question and made enquiries. We have a big report of that Committee on this subject. Very many distinguished Congress Members have expressed different points of view on this question. It is not as if they were all agreed upon it. That is the first thing. Nobody is agreed on this policy of fixing a ceiling. Sri O. P. Ramaswami Reddiar whose opinion on the question of land tenures cannot be treated lightly is of the opinion that ceiling should not be introduced because it is unjust to introduce ceiling in the agricultural sector alone while we do not introduce ceiling in any other sector. That is his point of view. 'Introduce ceiling in every sector. That I can understand but why fix ceiling in the agricultural sector alone?'. That was the argument adduced in his very important memorandum submitted to the Tamil Nad Congress Committee.

Afterwards, what was it that the Planning Commission said in the First Five-Year Plan? They only said that future acquisition should be prohibited. But in the Second Five-Year Plan they have improved upon it and said that for existing lands there should be a ceiling fixed. So far as the Madras State is concerned, what is the nature of the property of our ryotwari proprietors? Most of the pattadars are small pattadars. Big pattadars are very very few. Our Hindu Law itself works for the fragmentation of holdings. If we have fifty acres to-day and if we have three sons and

11th February 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

two daughters who are entitled to property under the amended law, then we have five persons among whom the 50 acres are divided. These fifty acres of land have to be distributed among them. So, fragmentation of holdings is going on. Instead of arresting fragmentation of holdings, the Government are contributing to it by putting a ceiling on holdings. That is the most important point.

The next point is this. No definition has yet been given or no data have yet been furnished as regards an economic holding. What is the extent of an economic holding which will give sustenance to the farmer and which, at the same time, will be sufficient for the purpose of production and increased production? This point has not been fully dealt with in the Planning Commission Report. The Government have yet to collect data of the total extent or area to enable them to determine which is an economic holding. When the Government have not got such data, how can they fix a ceiling? They are only presuming and guessing without sufficient data. That is the difficulty. They are saying, ' Let us fix the ceiling at 20, 25 or 30 acres '. It is all guess work and nothing else.

Then, the third point is that the Government want intensive cultivation. The Hon. the Minister for Agriculture has been emphasising from day to day in the newspapers and in his speeches the necessity for intensive cultivation because in our country it is not possible to extend the acreage under cultivation more and more now. Therefore, we should have intensive cultivation. For that purpose there should be mechanisation of agriculture with machinery, tools and so on. I attended a tractor demonstration the other day. They said that if we had a seed bed of two or three acres, we could not have a tractor because the tractor would do that work in two minutes and the whole work would be over quickly. Therefore, nothing could be done if we have small holdings. We should have a large extent of land for the purpose of mechanising agriculture. For the purpose of more production and experimentation we should have big farms. The estate of the hon. Member Sri Manathunainatha Desikar is often cited as an example. Government are happy and appreciate people like him. Therefore, I say people of that type should be at least given an opportunity to experiment upon the best way to increase production. But the Government are preventing all these things by imposing a ceiling and asking people not to acquire more lands. I know a large number of Muslim merchants from Singapore come to this country and put their money on land because their law states that they should not lend money on interest. There are a large number of these people in our parts and they work very hard. I can tell you that they work very hard on their lands and produce as much as possible. Sir, Mahatma Gandhi long ago wrote in an article in the ' Harijan ' in 1938 who was a tiller of the soil. The great Governor's Address begins by saying, ' We have done great things for the tiller of the soil '. Who is a tiller of the soil? The

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [11th February 1958

answer is that not merely the labourer but the person who contributes his intellect, skill and capital, is also a tiller of the soil. That is what Mahatma Gandhiji said in 1938. (An hon. Member: They do not follow him.)

DR. A. SREENIVASAN : He has been liquidated.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : That was the answer he gave long ago. I would, therefore, appeal to the Government not to impose a ceiling on holdings thoughtlessly and ruin agriculture. Happily there are very many big landlords here in this House and I hope they would induce the party people to proceed rather slowly even though they might get a directive from the Centre, the Planning Commission because, with all respect to the Commission, I would state that they have not fully understood the thing and it is not possible to understand these things because the systems differ even as between Tanjore and Tiruchirappalli.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Ceiling is only for future acquisition.

*SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Even the fixation of a ceiling on future acquisition, I would oppose.

As I mentioned, only a few people are interested in the cultivation of land. If they want to introduce mechanisation of agriculture, why not give them a chance? In this country already people are being scared away from land. I must tell you that. Many are disposing of lands except small holders who cannot do so because they do not get proper value for the lands. If they sell the lands for a low value, they cannot subsist. That is the present position. That everybody would concede. I would, therefore, appeal to the Government to study the whole question, the whole agricultural position thoroughly. They do not now have sufficient statistics. Now they act on mere impression, ideology and so on.

Now, I will come to the Tiruchirappalli Ordinance. Sir, the Tiruchirappalli Ordinance is the most unfortunate and ill-timed Ordinance, disastrous in its results to the small pattadars in four or five taluks of the Tiruchirappalli district. (An hon. Member: It is now being dealt with by the High Court.) I am not anxious to say anything about the High Court. I only wish to remark on the merits of the Ordinance. The Ordinance says that certain people named 'Kaiaeruvaramdars' and 'Mattuvaramdars' are entitled to the benefits of the Madras Cultivating Tenants' Protection Act and the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Act, that is, they shall be deemed to be tenants under these two Acts. But let us see what exactly the position of these people is. That has been well described in the judgment of the High Court. More important than even the judgment of the High Court, the evidence before the Revenue Courts is that they are mere farm servants like every other servant. Unfortunately, the

11th February 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

word 'varamdar' is used though he never pays any rent. He is not a tenant in exclusive possession. That is why such people cannot be deemed to be tenants. Now they want that they should be deemed to be tenants. The point is that they are only labourers. There are a number of such labourers. The man who waters the land is called 'Thannirkattu varamdar', the man who transplants has another name and people engaged in various occupations for which a fixed remuneration is paid in kind are all called varamdars. The Hon. the Home Minister knows fully about all these matters. (An hon. Member: They should not be evicted at the will of the landlord.) That is not the question now. If the Government want to give them protection, I have no objection. But to apply the provisions of the Cultivating Tenants' Protection Act and the Fair Rent Act to such people is wrong. It 3-40 p.m. would create trouble if the Government apply it to the present harvest also. There is the fair rent to be determined. By whom is it to be determined? It is to be determined by the Revenue Court. Cultivation expenses have to be deducted. Who is to determine the cultivation expenses? If the landlord says that it is 100 kalams, the tenant will not agree to it. Who is to decide the issue? Therefore, it would be very wrong to apply it to the harvest done in February. We can have it from the next harvest. What is the hurry? In the meantime, the Government can have reconciliation for the purpose of giving them more share. Sir, after all, they are mere farm labourers. On the other hand, most of the pattadars, about 90 per cent of them own less than 20 acres and 80 per cent own less than 10 acres. If they are given only 40 per cent of the produce, their position would become miserable. That is what I would say. One section of the people in this State will be in a most miserable position due to the adoption by the Government of the ideology of giving land to the tiller of the soil. I ask the Government to think seriously about the Ordinance issued. It would be just if the Government suspend the operation of the Ordinance and then go into the whole question.

Now, I want to refer to one or two other matters. About the handloom industry, no mention has been made in the Governor's Address though in the previous Addresses of the Governor, it was mentioned. The handloom industry is still in the position of requiring succour from the State.

Dr. V. K. JOHN: The Government do not believe in continuity.

* Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: On page 12 of the 1956–57 Budget speech of the Hon. Sri C. Subramaniam, a whole paragraph was devoted to the handloom industry. But, unfortunately, here nothing has been said about the state of the handloom industry. At present, it still requires some help from our people. The other day I read an article by Sri Ramachandran about the handloom industry and in that I found mentioned the necessity for the utilization of handloom products and finding a market for

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [11th February 1958

them. Most of the handloom products are still lying idle without being sold. Therefore, instead of reducing the rebate from twelve naye paise to six naye paise, the Government should increase it. That is what I feel about it. Otherwise, handloom products will not be sold. When Rajaji was the Chief Minister, he strongly pleaded for the reservation of some cloth for the handloom industry but the Government of India did not accept the proposal. At least they should not reduce the rebate and they should reserve certain types of cloth for the handloom industry which alone will help this industry. That would be a very good step.

Sir, I welcome the tightening up of Prohibition measures. Illicit distillation has almost become a cottage industry and that ought to be prevented. The intellectual and educated classes in our country have not done their duty. I cannot blame the Government in this particular matter. Instead of helping the Government, they themselves get into this habit. On the other hand, they should actively help the Government by giving advice as to the way in which Prohibition measures should be tightened up.

Lastly, I would like to refer to the removal of communal tension in our State. I agree with my hon. Friend Dr. John that there is no mention about it in the Governor's Address. The situation is serious and if it does not improve, this State will be split on the question of unity amongst us, apart from the unity with the rest of India. That is my honest feeling. Therefore, this Government ought to take steps, more vigorous steps, for the purpose of seeing that this communal tension is removed. The Government will say that there should be freedom of speech. I know it very well but this freedom of speech has been responsible for many of the incidents that happened in the State. Burke long ago said, ' Freedom is regulated liberty '. He was an old politician and the Government might not care for him. But it must be regulated liberty. Men made speeches and so many things happened. Even if the Government make mistakes, I think they ought to be supported in any step that they may take for restoring law and order in our country and removing communal tension. At the same time, I appeal to them that, without caring for any unpopularity, they should invite representatives of all parties to see that things go on smoothly. I hope the Hon. the Chief Minister and other Ministers will take such a step. In this connection, I am sorry to say that the tension is increasing from day to day and is assuming undue proportions also. That is why most of the questions here are not discussed on their merits but on various extraneous grounds. That is the way things are happening. We know the incidents that happened in Mudukulathur, Tiruchirappalli and other places. Such incidents are mounting. I appreciate the efforts of the Home Minister in this connection and, at the same time, his hands should be strengthened by public opinion in the matter of seeing that disturbing and unsocial elements are not there and reforms are not pushed through at the point of the bayonet. That is all I want to say on the Governor's Address.

11th February 1958]

SRI S. R. P. PONNUSWAMY CHETTIAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் கவர்னருடைய உரையை மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். குறிப்பாக நமது தமிழ் நாட்டிலே இன்றுள்ள நிலைமையைப் பற்றி மிகச் சுருக்கமாகவும், அழகாகவும் குறிப்பிட்டு தேசத்தின் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். 3-50 p.m.

" I have been impressed by the need to preserve, nourish and develop that sense of national solidarity which had helped us in the past to win our freedom, etc. "

(Deputy Chairman in the Chair.)

வெகு அழகாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நாட்டிலே எங்கு பார்த்தாலும் பிரிவினை மனப்பான்மை வளர்ந்து வரும் இந்நாளில், குறிப்பாக தேசத்தின் இந்தப் பகுதியில் உள்ள நமக்கு இது மிகவும் அவசியமான விஷயம். பல சந்தர்ப்பங்களை நோக்குகிற காலத்திலே இந்திய தேசத்தில் இருக்கக்கூடிய ராஜ்யங்கள், அவை எந்த ராஜ்யமாக இருந்தாலும் சரி, தனியாக இருந்து வாழ முடியாது என்று இயற்கை வலியுறுத்திக் கொண்டே வருகிறது. உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், காவேரி நதி கூர்க் பிரதேசத்தில் உற்பத்தியாகித் தமிழ் நாட்டை வளப்படுத்துகிறது. அதே மாதிரி கோதாவரி பம்பாய் ராஜ்யத்தில் உற்பத்தியாகி ஆந்திரப் பிரதேசத்தை வளப்படுத்துகிறது. இது மாதிரி எவ்வளவு உதாரணங்கள் வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். ஒவ்வொரு தேசமும் தனியாக இயங்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மை நிலவினால், அது வளர்ந்து கொண்டு போனால், நாட்டின் வளத்தை நாம் நாட்டு மக்களுக்குப் பயன்படும்படி உபயோகப்படுத்த முடியாத நிலை ஏற்படும். தமிழ் நாடு தனியாக இயங்க வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அதற்காகச் சில காரணங்களையும் சொல்கிறார்கள். ஐரோப்பாவைக் காட்டி, "பாருங்கள், அங்கு சிறு சிறு தேசங்கள், ஒரு சில லட்சம் ஜனத்தொகை உள்ள நாடுகள் கூட தனியாக இயங்கவில்லையா? பெல்ஜியம், ஹாலந்து, ஸ்விட்ஸர்லாந்து போன்ற நாடுகள் தனியாக இயங்கவில்லையா? அப்படி ஒரு சில லட்சம் ஜனத்தொகை கொண்ட பல சிறு நாடுகள் தனியாக இயங்கும்போது மூன்று கோடி மக்களுள்ள நம் தமிழ் நாடு என் தனி நாடாக இயங்க முடியாது?" என்று கேள்வி கேட்கிறார்கள். சமீபத்தில் நான் வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று பார்த்தேன். தொழில் துறையில் உள்ள சிறந்த அறிஞர்களைக் கண்டு பேச எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அரசியல் துறையில் உள்ள அறிஞர்களைக்கண்டு பேச வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சாதாரண மக்களுடன் கலந்து பேச வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இன்று ஐரோப்பாவில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் சிறு சிறு தேசங்களாக இருப்பது நல்லதல்ல என்பதை உணருகிறார்கள். சென்ற யுத்தத்தின்போது ஒவ்வொரு தேசமும் பல வருஷங்களாகக் கோடிக்கணக்கில் ரூபாய் செலவு செய்தும் தங்களிடம் பட்டாளங்களை வைத்திருந்தாலும் கூட, ஹிட்லரால் இரண்டு நாளில் ஒரு தேசம், ஒன்றரை நாளில் ஒரு தேசம், அரை நாளில் ஒரு தேசம் என்று ஒவ்வொரு தேசமும் கைப்பற்றப்பட்டது. இன்று ஐரோப்பாவிலுள்ள ஒவ்வொரு நாடும் அதை உணருகிறது. சிறு சிறு தேசமாக இருந்தால், எவ்வளவு வல்லமை உள்ள தேசமாயிருந்தாலும் அது சுகப்படாது. எல்லோரும் ஐக்கியமாக வாழ விரும்புகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை, என்னைப் போன்றவர்கள் நம்புகிறோம். வெகு சீக்கிரத்தில் ஒரு ஐக்கிய ஐரோப்பா, இங்கிலாந்து தேசம் உள்பட, கண்டிப்பாக உருவாகும் என்று நம்புகிறேன். ஒரு காலத்தில் தனியாக இருந்தார்களே, அதன் பலனைக் கண்டோம். அதன் பலனை ஒரு படிப்பினையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் தனிப்பட்ட தமிழ் நாடு வேண்டும், தமிழ் நாடு தனியாக இயங்க வேண்டும் என்று சொல்வதில் ஒரு அர்த்தமும் இல்லை என்றே நான் கருதுகிறேன். இன்று எங்கு பார்த்தாலும் பாஷைப் பிரச்னை, பெருவாரியாக அடிபட்டுக்கொண்டு வருகிறது. எனக்கு முன் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள் பாஷைப் பிரச்னையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். தமிழ்நாட்டைப்

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [11th February 1958

பொறுத்தவரையில் பாஷைப் பிரச்னைக்கு இனி இங்கு இடம் கிடையாது என்று என்னைப் போன்றவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அது முடிந்து போன விஷயமாகிவிட்டது. மறுபடியும் மறுபடியும் அதைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பது, அதைப்பற்றிக் குழப்பிக்கொண்டிருப்பது நம் நாட்டின் துரதிர்ஷ்டம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். நாம் கவனிக்கவேண்டிய வேலைகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. சோஷலிஸப் பாணியில் ஒரு சமுதாயத்தை அமைக்கத் தீர்மானித்து வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் இச்சமயத்தில் அதற்குக் குறுக்கே பல பிரச்னைகள் மக்களின் முன் வந்து மக்களின் மனதைக் குழப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. நாட்டு மக்களுக்குத் தொழில் வேண்டும். அது கிடைப்பதற்கு வழி தேடாமல், பல பிரச்னைகளை வைத்துக்கொண்டு தமிழ் நாட்டாரைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு நிலையைப் பலர் உண்டாக்கி விடுகிறார்கள். இன்னும் பல வருஷங்களுக்கு இந்தப் பிரச்னையைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு இல்லை என்று திட்டவட்டமாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சில நாட்களுக்கு முன்பு நிதியமைச்சர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னதை நான் இங்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்தப் பிரச்னையாயிருந்தாலும் சரி, பத்து வருடங்களுக்கு ஒரு பிரச்னையையும் கிளப்பக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். நாட்டின் வளர்ச்சி தான் முக்கியம் என்றும் நாட்டு மக்களின் நல் வாழ்க்கைதான் நமக்கு முக்கியம் என்றும் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அப்படிப் பார்த்தால் இன்று நிர்வாகத்தில் உள்ளவர்கள் மீது குறை சொல்வதற்கில்லை என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். ஏதாவது ஒரு பிரச்னையைக் கிளப்பிக்கொண்டு அதன் மீது விவாதம் நடத்திக்கொண்டிருந்தால், மக்களின் மனதை ஒரு பக்கம் திருப்பிச் செல்லலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். பாஷைப் பிரச்னையை எடுத்துக் கொண்டால், இந்தி அல்லது வேறு எந்த பாஷையாக இருந்தாலும் சரி, இந்தி வேண்டாமென்று சொல்வது தமிழ் நாட்டிற்கு ஒரு அகௌரவம் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் பிறந்த நாம் அறிவாற்றலில் சிறந்தவர்கள், ஆற்றலில் சிறந்தவர்கள், தமிழர்கள் திறமைசாலிகள் என்று உலகமே போற்றிப் புகழும்போது ஒரு பாஷையை நாம் படிக்க முடியாது அல்லது இயலாது என்று நாம் நினைத்தால் அது, நம்மை நாமே கேவலப்படுத்திக்கொள்வதாகும். எந்தப் பாஷையானாலும் சரி, அதைத் திறமையாகக் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய சக்தி நம் தமிழ் நாட்டு இளைஞர்களுக்கு இருக்கிறது. ஜெர்மனிக்குச் சென்று பார்த்தால், அங்கு தமிழ் நாட்டார் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, சென்னையிலே மிக உயர்ந்த பதவியில் இருந்து ரிட்டயராகியிருக்கக்கூடிய ஒருவரின் குமாரர் அங்கு இருக்கிறார். அவரை நான் அங்கு பார்த்தேன். அவர் வெகு அழகாக ஜெர்மன் பாஷை பேசுகிறார். தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த வேறு ஒரு இளம் சகோதரியும் வெகு அழகாக ஜெர்மன் பாஷை பேசுவதைக் கேட்டேன். நானே சொல்கிறேன், "என்னுடைய மக்கள் பிரெஞ்சு பாஷை படித்து பாஸ் செய்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் ஜெர்மன் பாஷை கற்று வருகிறார்கள்". ஆக, திறமை மிக்க நாம், ஏன் ஒரு பாஷைக்காகப் பயப்பட வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். இன்று சென்னை அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பாக அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தியைக் கற்கும் வரையில், எல்லோருக்கும் இந்தி தெரியும் வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்று திட்டவட்டமாக அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்காக சென்னை அரசாங்கத்தை நான் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். சமீபத்தில் நடந்த கௌஹாத்தி காங்கிரஸில் நமது நிதியமைச்சர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்களும், தொழில் அமைச்சர் ஸ்ரீ ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்களும் வெகு அழகாக இவ்விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். குறுக்கிட்டுப் பேசக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தில் எவ்வளவு காலத்திற்கு ஆங்கிலம் அவசியமோ அவ்வளவு காலம் அது நீடிக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏகமனதான அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும் ஒரு நிலையையும் உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, மேலும் மேலும் அந்தப் பிரச்னையைக் கிளப்பிக்கொண்டு போவதில் எந்தவிதமான அர்த்தமும் இல்லை என்று தான் நான் கருதுகிறேன்.

11th February 1958] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

கவர்னர் உரையில் கைத்தறியைப்பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடப்படாதது பற்றிநான் வருந்துகிறேன். அதிலும் குறிப்பாக இந்த மாதம் 8-ந் தேதி யன்றுதான் கைத்தறி வாரம் ஆரம்பமாயிற்று. கைத்தறித் தொழில் இந்தத் தேசத்தில் மிகப் பெரிய தொழிலாகும், பிரதானத் தொழிலும் கூட. லட்சக்கணக்கான மக்கள் கலந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரு தொழிலாகும் அது. இன்று அத்தொழில் மிகவும் கஷ்டமான நிலையில் இருக்கிறது. அந்தத் தொழிலை எப்படிக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அகில இந்திய ரீதியில் அதற்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக, கைத்தறி வாரம் வருஷா வருஷம் கொண்டாடப் படுகிறது. இந்த வருஷம் கைத்தறி வாரம், கவர்னர் உரை நிகழ்த்திய அன்றுதான் ஆரம்பமாயிற்று. அப்படியிருந்தும்கூட, கவர்னரது உரையில் கைத்தறித் தொழிலைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாகும். அத்தொழில் இன்னும் ஸ்திரத் தன்மை அடையவில்லை. அதற்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகள் பல செய்தும் கூட அத்தொழிலை இன்னும் ஸ்திரமான நிலைமையில் திருத்தியமைக்க முடியவில்லை.

Dr. V. K. JOHN: That is why it is not referred to here!

Sri S. R. P. PONNUSWAMY CHETTIAR: சமீபத்தில் ரிபேட்டை 9 நயா பைசாவிலிருந்து 6 நயா பைசாவாகக் குறைத்து விட்டார்கள். ரிபேட்டாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது வேறு இதர சலுகைகளாக இருந்தாலும் சரி, அவைகள் கூட்டுறவு அடிப்படையில் இருப்பவர்களுக்கு மாத்திரமே கொடுப்பது, மற்றவர்களுக்கு இல்லையென்ற கொள்கையை நான் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டேன். எல்லோருக்கும் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறக்கூடியவன் நான். இத்தொழில் சரியானபடி திருத்தியமைக்கப்படவேண்டுமென்றால், சரியானபடி தரங்களை உற்பத்தி செய்து அவைகளை வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும். எந்தெந்த ரகங்களை எந்தெந்த மார்க்கெட்டிற்கு அனுப்பினால், அதாவது வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தால், விற்பனை ஏராளமாகச் செய்ய முடியும் என்பதைத் தெரிந்து வர, தொழில் நுட்பம் தெரிந்தவர்களைப் பொறுக்கி எடுத்து வெளிநாடுகளுக்கு ஒரு டெலிகேஷன் அனுப்ப வேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் இதற்குத் தயாராக இல்லை என்றாலும், சென்னை அரசாங்கமாவது தன் பொறுப்பில் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் மூலம் எந்த தேசத்தில் கைத்தறி ஜவுளி ஏராளமாகச் செலவாகிறது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுத்து அந்த டெலிகேஷனின் ரிப்போர்ட்டைக் கொண்டு ஆவன செய்தால், கைத்தறித் தொழிலுக்கு ஒரு சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்படும் என்பது எனது சொந்த அபிப்பிராயமாகும்.

அடுத்தபடி, தொழில்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டிய 4 p.m. பொறுப்பு எனக்கு இருக்கிறது. தொழில்களைப் பொறுத்த வரையில் சென்னை ராஜ்யம் கொஞ்சம் பிற்போக்கான ராஜ்யம்தான் என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். பல தொழில்கள் வரவேண்டும் என்பதற்காக அரசாங்கம் முனைந்து பல திட்டங்களைத் தீட்டி வருகிறது. இந்த நேரத்தில் கனம் மந்திரி ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்களை நான் குறிப்பாகப் பாராட்டுகின்றேன். அவர்கள், "பல தொழில்களுககு லைசென்ஸ் கொடுத்திருக்கிறோம், இருந்தும் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை" என்பதாகச் சொன்னார்கள். நானும் அதை உணருகின்றேன். தொழில் துறையில் தென் பகுதியை எடுத்துக்கொண்டால் என்னையும் உட்படுத்திக் கூறுகின்றேன்—தொழிலைப்பற்றி தீவிர உணர்ச்சி இல்லை என்று நானும் கருதுகிறேன். மேலும், தொழில்கள் வெற்றி அடையவேண்டுமெனில், அரசாங்கமும் ஓரளவு பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பேசிக்கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது. தொழில்கள் நல்ல முறையில் வளரவேண்டுமென்றால், அரசாங்கம் பொறுப்பு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். லைசென்ஸ் கொடுத்திருப்பவர்களுக்கு என்ன குறை இருக்கிறது, அவர்களுக்கு சிமிண்டு கிடைக்கவில்லையா?

அல்லது பணம் கிடைக்கவில்லையா என்கிற காரணங்களை அறிந்துகொண்டு, அதற்கு வேண்டியதை உடனடியாகச் செய்து கொடுத்து தொழில் நடத்துவதற்கு இஷ்டமா இல்லையா என்பதை எழுதி வாங்கி, விருப்பம் இல்லையென்றால், அவர்களிடமிருந்து வாங்கி தொழில் நடத்துபவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தொழில்கள் வளருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதே மாதிரித்தான் சிறு தொழில்களும் முன்னேற வேண்டும். சிறு தொழில்களுக்கு என்று இப்போது சென்னையில் கிண்டியில் ''இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்'' ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். அது மாத்திரம் போதாது. இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இம்மாதிரியான எஸ்டேட்டுகள் வரவேண்டும். அதே மாதிரித்தான் எலெக்ட்ரிஸிடியும் வரவேண்டும். சிறு தொழில்கள் என்றால் மின்சாரம் அவசியமில்லை என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இன்றைய சிறு தொழில்களுக்கு அது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது. பண்டைக்காலச் சிறப்புள்ள தொழில்களைப் பாதுகாப்பதற்கு எவ்வளவோ தொழில்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதே சமயத்தில் வேகமாக வளரக்கூடிய சிறு குடிசைத் தொழில்களை எலக்ட்ரிசிடி மூலமாகத்தான் வளம்படச் செய்யவேண்டும். அப்போது அவை மூலம் மக்களுக்கும் அதிகமாக வேலை கிடைக்கும். தொழில்களைப்பற்றி இன்னொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்று எங்கு பார்த்தாலும் எந்தத் தொழிலிலும் நிம்மதி கிடையாது. எங்கு பார்த்தாலும் ஸ்ட்ரைக். கோவை வாசியாகிய எனக்கு ஸ்ட்ரைக் என்பது சர்வ சாதாரணமான விஷயம். விடிந்தால் ஸ்ட்ரைக் இல்லாத நாள் கிடையாது. இதற்குக் காரணம் தொழிற் சங்கங்கள்தான் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்குள் தொழிற் சங்கம் அவசியம்தான். ஆனால் அவை அரசியல் கலப்படம் இல்லாமல் இருந்தால், தொழிற் சங்கம் நல்ல முறையில், ஒழுங்கான முறையில் நடைபெறும்., இன்று நாட்டின் வளர்ச்சியை விரும்புகின்ற நாம் குறைந்தது 10 வருஷங்களுக்காவது வேலை நிறுத்தங்கள் கூடாது என்று ஒரு சட்டம் ஏற்படுத்த வேண்டும். சீனாவைப் பாருங்கள், ரஷ்யாவைப் பாருங்கள் என்று இன்று பலர் சொல்லுகிறார்கள். அங்கெல்லாம் மூச்சு பலமாக விடுவதற்குக் கூட சுதந்திரம் கிடையாது. ஜனநாயக ரீதியில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு அங்கு சுதந்திரம் கிடையாது. ஆகவே, இங்கு சரியான முறையில் தொழில்கள் வளர வேண்டுமென்றால், குறைந்தது 10 வருஷங்களுக்காவது வேலை நிறுத்தம் கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வாருங்கள். அதுவும் முடியாவிட்டால் குறிப்பாக ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் மாத்திரம் இருக்கவேண்டும் என்று செய்ய வேண்டும். பல சங்கங்கள் இருக்கக் கூடாது. பல சங்கங்கள் இருப்பதால், நிர்வாகஸ்தர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் தகராறு ஏற்படுகிறது. ஒரே சங்கமாய் இருந்தால், தகராறு ஏற்படாது. ஒரு சங்கம் ஒத்துக்கொண்டால் இன்னொரு சங்கம் ஒத்துக்கொள்ளாத நிலைமையில் இருக்கின்றது. ஆகவே ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் என்றிருந்தால்தான் நிம்மதியாகத் தொழில்கள் நடக்கும் என்று நினைக்கிறேன். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும், தொழில் வளர்ச்சி, உற்பத்திப் பெருக்கம் குறையக் கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எலக்ட்ரிஸிடியைப் பொறுத்த வரையில், தொழில் துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், 25 சத வீதம் 30 சத வீதம் என்று வெட்டு விழுகிறது. எலக்ட்ரிஸிடி ஏராளமாகக் கிடைக்கவேண்டும். 25 சத வீதம் 30 சத வீதம் வெட்டு இருக்கக்கூடாது. பெரியாறு, குந்தா திட்டங்கள் நிறைவேறி விட்டால், எலக்ட்ரிஸிடித் தேவை பூர்த்தியாகி விடும் என்று அரசாங்கம் நினைக்கின்றது. அது சரியல்ல என்பதுதான் என் கருத்து. தொழில்கள் கூடுதலாக வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றன. ஆகவே சிறு சிறு பிராஜெக்டுகள் அதிகமாகக் கட்டினால் நாட்டுக்கு நலமாக இருக்கும். ஸ்விட்ஸர்லாந்து போன்ற இடத்தில் சமவெளியில் போகும் நதியிலும் சிறு சிறு ப்ராஜெக்டுகள் ஆரம்பிக்கிறார்கள். அந்த முறையை நாமும் கையாளவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொதுவாக கவர்னர் அவர்களின் உரை மிகச் சிறந்த முறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கூறிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

11th February 1958]

* DR. T. V. SIVANANDAM : Mr. Deputy Chairman, Sir, I rise to associate myself with the sentiments expressed by the hon. Member Sri Gajapathy Nayagar and his motion of thanks to His Excellency the Governor for his simple, brief, matter-of-fact and unspicy Address.

Regarding the official language, a lot of things have been said, the Government have come to a conclusion and they have already sent a memorandum to the Parliamentary Committee. It is a memorandum which must be accepted by all the people who sensibly look into it. But, unfortunately, problems are being created in our State. We have already got several problems to be solved. That being the case, we should not create more problems. Anyhow, there is a section of people who have come forward to go over from district to district, to talk about the language problem. It is really a pity. Why should they take such an attitude? Not only they are going through different public places, but they are going to the colleges infusing this pollution into the minds of students also. Already students have entered into politics. It has been often said by leaders that students should not interfere with and enter into politics. That being the case, these people are going about the colleges. The students are students only to-day, but they are the future citizens of the country and they must have greater responsibility. Hence one should not pollute the minds of the students. These people going to colleges should teach the students to be more responsible and train them 4-10 p.m. to face the future problems of the country. The minds of the students are already polluted; to pollute their minds further with this language problem is doing harm to the student population. The Government's memorandum on the subject is not a questionable one. It answers all the points that confront the people. Hence, the Government must come forward to publish it. They must also tell the student population that the Government have considered all the factors while submitting that memorandum, that, therefore, they need not take part in the discussion of these problems unnecessarily and that the students have got better work to attend to.

As for Tamil which has become the official language of the State, we must take care in translating words into Tamil. The local dailies translate words very badly; that spoils the student population and it produces a very adverse effect on them. For example, one of the dailies translated the sentence. 'The young couple who went in a boat for honey-moon met with disaster' as 'தேன் நிலாவைக் காணச்சென்றவர்கள்'. This kind of translation really produces a demoralising effect upon the Tamil language as such. By such translation, the standard of Tamil will certainly go down. The Government must come forward to see that the dailies translate the words properly and that the translation is acceptable, pleasant and sweet. Some translation is really horrible. The Government must look into the matter and take effective steps to prevent such bad and horrible translation in the dailies. Then only we can keep up the standard of Tamil.

[Dr. T. V. Sivanandam] [11th February 1958

We must have a common language. We must have a national language. Provision has been made in this regard in our Constitution also. Hindi is spoken by a majority of the people in our country. That is why it is suggested that it may be the national language. We must have our own national language. We cannot have a foreign language as our national language. It does not mean that I am against English being retained for a longer time. English is an international language. It is only through that language that we can have contact with the people in other parts of the world, understand science and technology, and carry on research. Hence, English is very essential. In course of time, we must have one language and that can be only Hindi which is spoken by the majority of the people in the country. It is not very difficult to learn Hindi. Especially, children between the ages of 9 and 16 can learn any number of languages. Now, elderly people say that English must be retained as the official language of the Indian Union. I do not agree with that view. People who have been studying the English language from a very early age in educational institutions naturally feel so. But, now, those students who have had Tamil as the medium of instruction in their schools would feel that it would be better if the medium even in the college is Tamil which they could very well understand, and which they could understand better than English. So, it is not at all difficult for us to learn Hindi. There is the other argument of supremacy over the South by the North on account of the introduction of Hindi. Just to cover this up, we can insist upon people in the Hindi-speaking States to learn compulsorily one of our languages, Southern languages. If it is done, most of the problems confronting some of the elder statesmen of the State may be solved very quickly.

Regarding the Zonal Council, it is said that a friendly atmosphere is being created and that a certain amount of goodwill and cordiality is there. It is hoped that an agreement beneficial to all the States will be arrived at soon. It is welcome and it is a good gesture. Sir, mention is made in the Governor's Address about the utilisation of the river waters in the Parambikulam area. Besides this, I wish to mention about the utilisation of the waters of the Siruvani river in the district of Coimbatore. People who have visited Coimbatore would have known how sweet it is. (Sri T. P. Srinivasavaradan : But inadequate!) Yes, it is inadequate. We want that a storage reservoir should be constructed and water stored there which should last for at least three or four months. I request the Government to look into this matter and take action as quickly as possible. When they consider the question of utilisation of the river waters, this Siruvani Reservoir Project also may be considered. The Siruvani river is situate in the Kerala State. We want a separate dam or reservoir in which water which will last for three or four months during summer should be stored. Repeated requests were made to the Government in the past. I renew the request on this occasion also. I request that in this year itself the Government should provide the

11th February 1958] [Dr. T. V. Sivanandam]

necessary funds and sanction the scheme. I hope it will be possible for the Government to look into the matter carefully and sanction the scheme at an early date.

As for Local Administration, we know that the matter is engaging the attention of the Government and I think it will come up before us in the next session. In this connection, I request that the life of the Municipalities may be increased to five years in consonance with the Five-Year Plans. There is absolutely no use of keeping them only for three years. They too have their Plans and schemes. They should be allowed to be in office for five years. Only then, they could execute their plans. If they are disturbed every three years, the Members who take up office for the first time may not like the schemes started by their predecessors and they may give up those schemes. So, I request that the term of the Municipal Councils must be increased to five years. Also, the powers that are at present given to the Municipal Chairmen must be increased. There is no use of giving them powers only to appoint persons to posts which carry a salary of Rs. 30 and less. They must have powers to control the sanitary staff. They must have power to install one H.P. to 4 H.P. motors. For these things, they have to go to the Sanitary Engineer now. This should not be the case. The Municipal Chairmen should have such powers. Then only it will be possible to start some small-scale industries in the Municipal areas.

It is gratifying to note that our foreign exchange position has not affected our Neiveli Project or the Periyar or Kundah Project.

The Small Savings Scheme is carried on in every district. Some people say that a certain amount of compulsion is used in this regard. It is not exactly compulsion. The officers go and ask the people to invest some money under the scheme. The money market is tight and the people are not able to invest money under the scheme. People have a certain amount of difficulty. Moreover, a number of agencies approach the people for this purpose. Naturally, when one man is being approached by half a dozen agencies and is asked to invest money, it is, of course, a difficult thing. My suggestion to the Government is this. There are Scheduled Banks, Co-operative Banks. They have got enough money which they could invest under this scheme. But, the Government have fixed a ceiling for these Banks and said that they could invest only up to Rs. 15,000. I request the Government to look into the matter and revise this order. They have their resources, they have the staff security deposits, provident fund deposits, etc. They have huge amounts under these items. They have more than Rs. 15,000 under these heads. They are not expected to invest the money lying in these deposits in business. So, they could easily be allowed to invest these moneys under this scheme. If this is done, a substantial amount will be invested under this scheme.

There are certain other things which are not mentioned in the Governor's Address. Recently, we had the election of one Member to the Legislative Council from the Local Authorities

[Dr. T. V. Sivanandam] [11th February 1958

Constituency of Salem-Coimbatore-Nilgiris district. The Nilgiris happens to be a very small district and so, it will never be represented in the Council through the Local Authorities Constituency. The same will be the case with regard to the Kanyakumari district also. So, in the case of small districts like the Nilgiris and Kanyakumari, I request the Government to reserve one seat for each of them in the Local Authorities Constituency. Otherwise, however much we may say that all the districts are represented in the Legislative Council, it will not be possible to give representation to such small districts. In case the Government are unable 4-20 p.m. to reserve one seat for small districts like the Nilgiris and Kanyakumari in the Local Authorities Constituencies, they may give them representation in the Council through the Assembly Constituency or by means of nomination. The people in the Nilgiris ask us, " Why don't you give us a seat? ". It is not a question of my giving a seat. We are not so broadminded as to give them representation. That is why I request the Government to give them a seat either by way of nomination or otherwise.

[Mr. Chairman in the Chair.]

Sir, it has been suggested that for the sake of economy the Medical Services branch and the Public Health branch of our administration should be integrated. I am very sorry to hear this. I do not know why non-medical men and politicians unnecessarily interfere with the Medical and Public Health province. We know perfectly well that as early as 1922, the Government felt that it was absolutely no use keeping these two departments under one head and that they should be separated from each other. Most of the Members of the Opposition, who are elderly gentlemen in the Legislature, would know the reasons why the Government separated these departments. The work of the Public Health branch is quite different from the work of the Medical Services branch. Even from the point of view of education, Public Health education is mostly a post-graduate study. The duties performed by the Public Health Officers are quite different from those of medical men. Whereas patients go to the doctors, health officers have to go to the town and the villages to attend to the sanitary needs of the people. Sir, to-day there are several primary health centres opened in various districts, and it is said that there are not enough doctors to man them. I would like to point out that much of the work done at these centres is public health work and we cannot ask medical men who have been trained on the curative side to attend to the preventive aspect of medicine. This is the biggest problem facing us. The primary centres must be under the control of Health Officers and not under regular Medical Service men.

Then, Sir, I would like to refer to the pay and allowances which the doctors at present get. These are very, very inadequate. Even last year, I pointed out the need for increasing the salary. Unless we increase the emoluments of the doctors, we will not be able to get enough medical men to man our hospitals.

11th February 1958] [Dr. T. V. Sivanandam]

If we pay them more, we will get good dividends in the long run—I mean, our people will be able to maintain a better standard of health.

Again, Sir, last year, I said that the male nursing system should be totally abolished. After the advent of the male nursing system, the efficiency of the nursing has gone down considerably. Now I hear that the Government have decided not to recruit male nurses for some years to come. That will not do. The Government should not recruit boys to the nursing profession at all. Even the existing male nurses should be taken away and posted as health assistants.

The next problem, a burning problem, I would like to refer to is the finances of co-operative societies. The borrowing limit of each co-operative bank is fixed as ten times the paid-up share capital and the reserve fund. Ten years ago, only nine per cent of the rural population were getting help from co-operative societies. Now the movement is fast expanding and several rural banks and several agricultural banks have come into existence. The Registrar of Co-operative Societies has fixed targets in this respect for each district. Five years ago, a member of a co-operative society could borrow only up to Rs. 250. Now a member is entitled to borrow up to Rs. 2,000 from the agricultural and rural banks. The ten times borrowing limit fixed for banks was all right when a member could borrow only up to Rs. 250. Now the banks are unable to provide credit facilities to the required extent to the members since their borrowing limit is still the same. For the last three months, I have not granted any loan from the Coimbatore District Co-operative Central Bank. More than once, I requested the Registrar to raise the borrowing limit to 15 times the share capital. I would request the Hon. the Minister for Co-operation now to see that it is raised to 15 times the share capital. Unless and until this is done, we will not be able to help the members. Many agriculturists are now coming into the co-operative fold. During the past fifty years, the co-operative societies have been able to help only nine per cent of the agriculturists. Now, when more and more agriculturists come into the co-operative fold, we want more money to offer them loans. The Reserve Bank says that our borrowing limit has been exceeded and that the banks should borrow no more, unless the borrowing limit is raised. It is perfectly right. It has been suggested in some quarters that the share capital must be increased. But over-capitalisation of any institution is always bad and dangerous. Here one thing must be remembered. We want more money only to give more loans to the members. I would like to recall that when the intensive procurement scheme was in force, such a thing was allowed. Let the present situation be treated as an emergency and the banks permitted to borrow up to 15 times their share capital. About the reserve funds, I would like to say a word here. All the reserve funds are not remitted into the Central Bank. The Registrar of Co-operative Societies has given permission for the reserve funds of societies being used for business purposes. Only

[Dr. T. V. Sivanandam] [11th February 1958

a portion of the reserve funds is remitted into the Central Bank. Therefore, rural credit also is only partially available. This is a problem to which we cannot simply close our eyes. We must face the problem and solve it. Everyday, people come and ask, 'What has happened to the Bank now? Formerly, you were giving whatever we wanted'. We have helped the members for the last forty years and I would now request the Hon. the Minister for Co-operation to look into the matter and agree to our request. After all, by increasing the limit, they are not going to lose anything. On the other hand, we are going to gain by providing integrated credit to the villagers.

4-30 p.m. I would next refer to the management of co-operative institutions. Employees are now coming under the influence of workers and trade unions. I am very sorry to state that even political organizations are coming into the co-operative fold now. I would request the Government to see that the co-operative institutions are spared from trade unions, if they are to survive for providing credit to the rural population.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: They come in as Members.

* DR. T. V. SIVANANDAM: It must be avoided.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: How can you prevent it?

* DR. T. V. SIVANANDAM: Our bye-laws say that employees should not be members of an association which is not recognised by the Registrar. Just now, my hon. Friend Sri Ponnuswami Chettiar was explaining how trade unionism entered the textiles and how they were all suffering. I am anxious that such a thing should not overtake the co-operative movement also. Employees of a co-operative society should not be members of trade unions. Tribunals, trade unions, etc., have no place in the co-operative movement. The movement has survived during the past 53 years.

MR. CHAIRMAN: It is now past 4-30 p.m. There is a party at Raj Bhavan, Guindy, to-day.

* DR. T. V. SIVANANDAM: I am just finishing. The weavers fear that the rebate will not continue for a long time. The weavers have not reached a stage when the Government could stop the rebate. Therefore, I would request the Government to have the rebate continued for some years more.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

71. * *Report on the simplification and improvement of the Sales Tax system in Madras.*

---

* Laid on the table of the House on 10th February 1958.